

Mi újság?

A Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja. 2009. május

Kiadja a Magyar Szentek Plébániája. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány.

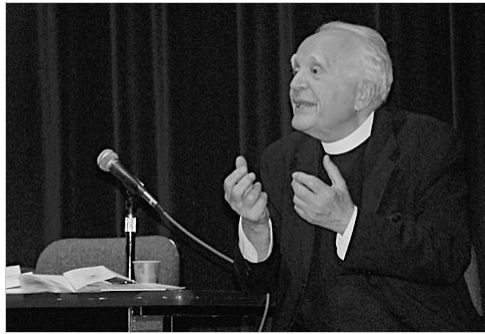
Isten és a nevetés

☺ Az Úr nevet? Nevethet-e egyáltalán az Isten? Őszintén szólva, eszünkbe sem jut Vele kapcsolatban a nevetés, ez valahogy nem fér bele a Róla alkotott képünkbe. Persze ez azért is lehet így, mert aki nevet, azon magán is lehet nevetni, és az Isten méltóságával ez bizonyosan nem fér össze – gondolhatnánk. A Bibliában sem fordul elő a nevető Isten (a haragvó, büntető Úr sokkal inkább), és Jézus sem jelenik meg nevetőként. Aranyszájú Szent János azt írja, hogy Jézus sohasem nevetett, a jó keresztényhez pedig szintén nem illik a nevetés a földi siralomvölgyben, az eredendő bűn terhe alatt. A keresztény művészet is ennek megfelelően komolynak, fenségesnek vagy jóságosnak ábrázolja Istent éppúgy mint szentjeit – talán csak a reneszánsz Madonnák némelyike nevet: az anya örül így a gyermeknek. Mária nevetése ebben az esetben kettejük bensőséges kapcsolatát fejezi ki.

☺ Magunkban ugyanis ritkán nevetünk: a nevetés általában közösségi cselekvés, úgy is mondhatnánk: az emberi kommunikáció egyik eszköze. Mint ilyennek, minden társadalomban megvan a maga helye, ideje és megvannak a szabályai. Ha valaki nem akkor nevet, amikor várható, vagyis ok nélkül nevet, számíthat rá, hogy örülnek nézik. Hiszen a nevetés felszabadíthat, és ereje van. Valami olyan ereje, ami rajtunk kívül áll. Talán a nevetésnek ilyenformán mégiscsak lehet köze Istenhez? Igen, olyannyira, hogy a nevetés az összes élőlény közül csak az ember sajátja. Márpedig, ha az ő képmására vagyunk teremtve, akkor ebben a nevetés, sőt a humorra való képességünk is benne foglaltatik... Isten tehát tud nevetni vagy pontosabban: képes valami olyasmire, amit mi nevetésnek vagy humornak foghatunk fel. Talán nem véletlen, hogy néhány ősi teremtés-mítoszban a világ teremtése tulajdonképpen azonos az istenség nevetésével, például egy egyiptomi mítosz szerint az egyik isten nevetése révén született meg a világ, hetedik nevetése pedig megteremtette a lelket. Manapság ezt így szoktuk megfogalmazni: Isten a világot jókedvében teremtette.

☺ A nevetni tudás manapság különösen nagy kincs, amikor az egyik legelterjedtebb betegség a depresszió, amelynek egyik fő tünete, hogy az ember úgy látja, tehetetlenül ki van szolgáltatva a nehézségeknek. Így elveszti az örömet, elveszti a humorérzékét, és nem tud többé szívből nevetni. A hívő ember azonban, aki Isten és az emberek iránti szeretetre törekszik és erre ügyel, képes megtalálni a hit humorát. Ha érzékenyek maradunk a jóra, ha képesek vagyunk újra és újra rácsodálkozni arra, ami boldogító az életben, ha képesek vagyunk megtanulni, hogy nyomasztó bajainkat egy nagyobb távlatban, Isten tervében lássuk, és felismerjük életünkben Isten szereteteli humorát, amivel nevel és irántunk való szeretetét is kinyilvánítja – akkor a nehézségek közepette is, Istenben bízva, „mégis” tudunk nevetni. Jézus győzött a halálon, értünk. Mienk a megváltottság öröme. Örüljünk hát, mosolyogjunk és nevéssünk sokat!

Jákai Szaniszló emlékezete

Megrendülten értesültünk arról, hogy Jákai László Szaniszló bencés szerzetes 2009. április 7-én életének 85. évében Madridban elhunyt. Személyét a Magyar Szentek templomának közössége is jól ismerte, hiszen gyakran misézett és prédikált itt.

Szaniszló atya 1924. augusztus 17-én született Győrött, 1942-ben lépett Szent Benedek rendjébe, és 1948. június 27-én szentelték pappá Assisiben. Tavaly volt gyémántmisés, és mi nagyon reméltük, hogy ez alkalommal újra itthon köszönhetjük. Sajnos ez a reményünk nem teljesült. Teológiából 1950-ben doktorált a római Pápai Szent Anzelm Egyetemen, fizikából 1957-ben a New-Yorki Fordham Egyetemen. 1965 óta a New Jersey-beli Seaton Hall University (USA) munkatársa volt, végül mint kitüntetett professor. Több, mint 60 könyve, több mint 350 tanulmánya és a nyugati világ leghíresebb egyetemén tartott számtalan előadása révén világszerte ismert és elismert tekintély volt a hit és tudomány kapcsolatának kérdésében. 1987-ben a teológiai Nobel-díjként emlegetett Templeton-díjjal tüntették ki, 1990-ben a Pápai Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagja lett. Magyarországon hivatalosan nem részesült sem állami, sem egyházi elismerésben.

Ilyen körülmények között a Budapesti Egyetemi–Főiskolai Lelkészségnek és a Magyar Szentek Templomának közössége büszke lehet arra, hogy dr. Pákozdi István egyetemi lelkész meghívására és Écsy Gábor plébános segítségével az 1996 október 31-től 2005 november 7-ig tartó 9 éves periódusban 48 egyetemi szintű előadást hallhatott Szaniszló atyától a katolikus vallás legfontosabb és legégetőbb kérdéseiről. Ez konferenciasorozat meghaladja egy heti háromórás, egy szemeszteres egyetemi kurzus terjedelmét.

Ebben a megemlékezésben munkásságának még felületes áttekintése sem lehetséges. Szerencsénkre az „Egy elme világa” című, a Kairosz Kiadónál megjelent kötetéből tájékozódhatunk erről. Mégis feltétlenül ki kell emelnünk három témakört, amelyben életreszóló eligazítást kaptunk anyanyelvünkön tőle.

1. Szaniszló atya kimutatta, hogy a fizika gyökerei a középkori katolikus teológiába és kifejezetten a krisztológiába nyúlnak, ezért szükségszerűen ebben a kultúrában alakult ki a természettudomány, amely alapjaiban alakítja át életünket. A Genézis 1-nek vagyis a mindenség teremtetésének újszerűen konzisztens értelmezését adta.

2. Megfogalmazta a Gödel–Jákai teoremat, amelynek megfelelően egész apologetikánkat új alapokra kell helyeznünk. Ennek következtében arra a kérdésre, hogy a mindenség teljesen racionális-e, csak két válasz adható: vagy az, hogy nem tudjuk (és minden becsületes ateista vagy agnosztikus kutató csak ezt a választ adhatja); vagy azt, hogy igen, mert a mindenség teljes racionálitását a mindentudó és mindenható Isten általi teremtettsége biztosítja. Harmadik válasz nincs.

3. Számos magasfokú katechetikai előadást tartott olyan kérdésekről, mint kicsoda Jézus Krisztus, mi a szentmise, van-e lélek, miért hiszünk a feltámadásban, stb. Végiglemezte–átelmélkedte többek között mind a 150 zsoltárt, a 14 keresztúti stációt, a rózsafüzér 20 titkát, a Miatyánkot, a Nyolc boldogságot, a Jézus Szíve litániát, és nem csak szavakkal, hanem egész életével megmutatta, hogy természettudományos világképünk összekeveredés nélkül teljesen összhangban van a katolikus dogmatika alaptételeivel.

Szaniszló atya a nagy küzdő szentek, Szent Pál és Szent Atanáz fajtájából való volt. Nem könnyű személyiség. A liberalizmussal folytatott több mint öt évtizedes szakadatlan küzdelemben edződött. E harcban számos ütést kapott és bizonyára adott is néhányat. Megfogalmazásai néha sarkosak vagy nem mindenki által elfogadhatók. De szilárdan hitt Krisztusnak a parúziában megvalósuló végső győzelmében. Missziós lángolás töltötte el utolsó napjaiban is. Páratlanul gazdag örökséget hagyott hátra, amelynek őrzése, fejlesztése és terjesztése súlyos kötelességet és felelősséget ró életművének örököseire, és a mi közösségünkre is.

A Magyar Szentek Templomában 2009 április 26-án, a vasárnap esti szentmisében köszöntük meg Istennek, hogy legalább rövid ideig tanítványai lehettünk, és kértük számára a feltámadt Krisztus irgalmát. Temetése 2009. április 29-én volt Pannonhalmán a Bazilikában.

(Dr Szabó László)

Megkérdeztük híveinket...

... hogy mi jut eszükbe a nevetésről ...

Egyre több aggodalommal van tele a mai ember: megélhetés, válság, betegség, járvány. Másról sem hallunk. Miért nem beszélünk többet a szépről, a jóról, a vidámságról? Beszéljünk most a nevetésről. Mi jut az ön eszébe erről a szóról: nevetés?

–A nevetésről az öröm jut eszembe, amit például akkor élhetünk át, amikor egy rég nem látott ismerősünkkel találkozunk, vagy olyasvalakivel, aki fontos számunkra. Fontosnak tartom, hogy tudjunk másokkal együtt nevetni, és tudjunk magunkon, a magunk hülyeségein is. Amíg tudunk magunkon nevetni, addig nincs nagy baj. (21 éves lány)

–„Amikor nevetek, akkor mindent könnyebbnek érzek, akkor örülök a világnak, és magamhoz tudnám ölelni az embereket.” (24 éves fiú)

–Akkor szoktam nevetni, ha vicceset mondanak. Jó nevetni, mert akkor boldog vagyok és akkor az anyukám is boldog. (6 éves lány)

–Nevetni akkor szoktam, ha jó közösségben vagyok. Ez olyan, mint amikor feltöltik az elemet. Sokáig érzem boldogító, jó hangulatú hatását. (34 éves anyuka)

–Azt mondják, hogy gyógyít. A sok-sok bánatot is, mert a nevetés elfedi a bánatot, meg ami akad, nehézséget, fájdalmat. Azt mondják, leplezni lehet vele. (60 éves néni)

Köszönjük minden válaszolónak, hogy megosztotta velünk gondolatait!

Energiaavámpírok

Önnek van olyan ismerőse, barátja, aki mindig csak arról beszél, hogy mi nem sikerült neki, hogy milyen rossz hely ez a világ, hogy mindenki csak rosszat akar neki, mindenki be akarja csapni?

Nekem van egy ilyen ismerősöm. Áradnak belőle a negatív hullámok. Ha vele beszélgetek, akkor utána napokig búskomor vagyok. Elszívja az optimizmusomat, a jókedvemet, a bizalmamat, pedig abból alapláraton sincs sok. Ő a tipikus energiaavámpír. Annyira el van foglalta a valós és képzelt problémáival, hogy mást meg sem hall.

Sajnos hasonló a helyzet az újságokkal, rádióval, tévével is. A napi hírek, a címlapok, a híradók tele vannak tragédiákkal, balesetekkel, gyilkosságokkal, háborúkkal, és persze a válsággal. Öntik ránk a rossz híreket, és elfelejtenek beszámolni róla, hogy az élet szép!

Mert az élet szép!

Az emberek élnek, dolgoznak, szeretnek, küzdenek, ölelnek!

Az emberek segítik egymást, létrehoznak jó és okos dolgokat, szépséget, értéket teremtenek!

A gyerekek tanulnak, fejlődnek, nőnek, okosodnak!

Kérem, ne higgye el senkinek, aki azt állítja, hogy félni kell a holnaptól!

Vegye észre Ön is: **Az élet szép!**

Vegye észre az apró örömeit, lássa meg a felhők játékát, figyelje gyermeke mosolyát, hallgassa a madarak dalát, a szellő énekét, élvezze a munkát, a teremtés örömét! **És nevéssen! Kérem, nevéssen!** (Ugye, nem is olyan nehéz!)

Mert az élet szép!

Mondja utánam hangosan: **Az élet szép!**

Siess már!

Feszülten, kapkodva, a késéstől való félelmemben sürgettem lányaimat, üljenek már az asztalhoz, már ott várja őket az elhagyhatatlan reggeli kakaó. Jól van, jól van, de félregomboltam az ingem, nem bírom felhúzni a cipzárom... Hű, te jó ég, ma még úszás is lesz. Összeraktátok a pakkot ehhez? Becsomagoltál? Gyerünk már!! És míg egyfolytában sürgetem a lányaim, egyre feszültebbek vagyunk mindhárman. Pedig közben magamban azt hajtogatom, hogy ez így nem jó. Fékezni kell! Mosolyogva, nevetve sokkal békésebben menne az indulás. De még a gondolat végére sem érek, mikor nagy sietségében meglöki egyikük az asztalt és a bögre kakaó felborult... S míg a kakaó folyt az asztalon, széken, halk csurgással a kőre érkező, a lányaim döbbszerű riadalommal néznek a kis patakocskárról rám. Most mi lesz? Nem tudom, honnan jött az ötlet:

- Te édes lányka! Hiszen ezt neked szántam! A nem létező macskánk már kapott ma inni!

Ismét a kakaóra néztek, majd ismét rám...- és kitört a nevetés.

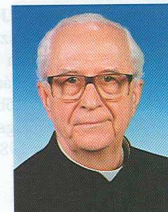
Visszatekintés a múltba

Virágvasárnap előtti szombaton gyűltek össze a plébánián mindazok, aki feláldozták és felajánlották egy fél napjukat a plébánia takarítására Piroska néni vezénylete alatt. Szorgos kezek munkáját itt ez újság hasábjain is szeretnénk megköszönni Annának, Kétinek, Móninak, Panninak, Domcsinak, Nikinek, Bogynak, Ákosnak, Petinek, Petinek, Tádénak, Dödőnek, Dávidnak, Kristófnak és természetesen Piroska nének! (Ha véletlenül kimaradt volna valaki, jelentkezzen, utólag megíratatik!) Isten fizesse meg!

60

köszöntésére.

Ebben a hónapban ünnepeltük Tibor atya pappá szentelésének 60. évfordulóját. Az ünnepi szentmisét Sík Sándor Te Deum című versének részletével kezdte, hálát adva az örömekért, nehézségekért, jóért és rosszért egyaránt. A szentbeszédben Kállay Emil atya a hűségről beszélt, kiemelve és megköszönve Tibor atya hűségét is Istenhez és az oltárhoz. A szentmisét követő fogadáson hosszú tömött sorban indultak meg ifjak és idősebbek Tibor atya

Adjon neki Isten erőt, egészséget és további hűséget életére!

TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM

50

elússzon”)...

Április 25-én szombaton az esti misére is megtelt a templom. Plébános atyánk fél évszázados fennállásáért mondott hálaadó szentmisét. Bár nem készült róla nagy plakát, sokan gyűltünk össze gyerekek, fiatalok és idősek, hogy közösen köszönjük meg Gábor atya áldozatos munkáját közöttünk és értünk. Szeretetünk és hálánk töredékét fejezi csak ki az a könyv, amit így együtt készítettünk és adtunk át a szentmise végén egy fényképezőgéppel, hogy életének második fél évszázadát is megörökíthesse („nehogy

Isten tartsa meg közöttünk még nagyon-nagyon sokáig!

TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM TE DEUM

Nézzünk a jövőbe!

2009. május 10-én vasárnap a ½ 12-es szentmisén

Közreműködik:

**a Magyar Piarista Diákszövetség
Sík Sándor Kórusa**

**Vezényel: Borián Tibor
Orgonál: Melegh Béla**

Műsor:

Farkas: Szent Margit mise,
Bach, Suriano, Esterházy,
Kodály, Saint-Saens, Lukás kórusművei.

Május hónapban minden nap **litániát** mondunk ott, ahol az esti szentmise van. Hétköznap a szentmisék után, szombaton és vasárnap az esti szentmise előtt.

**Május 24-én vasárnap lesz
templomunkban
az elsőáldozás**

a 9 órai szentmise keretében.
Imádkozzunk azokért a gyermekekért
akik ekkor fognak először a
szentségekhez járulni!

Júniusban, júliusban és augusztusban a Kruspér utcában
hétfőn és szombaton reggel nem lesz szentmise!